

Gönül Gözüm

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 18 Ekim 2014

İşte, yine başladı gök gürültüsü. Oldum olası korkmuşumdur. Hele bir de şimşek çaktı mı nasıl saklanırdım yorganın altına, kapatıp gözlerimi.

Yağmur da şiddetini arttırdı mı daha korkutucu. Öte yandan aldığım zevki de yadsıyamam. En az güneşi sevdiğim kadar yağmura da ayrı bir aşk beslerim. Düşünsenize, iliklerine kadar ıslanmışsınız ve sıcacık evinize gelip değiştiriyorsunuz üstünüzü ve rengârenk pijamaların verdiği o rahatlık ile kıvrılıyorsunuz evin köşesine.

Bu yüzden ne acılar yaşayıp ne badireler atlatıp her seferinde hayata daha da sıkı sarıldım.

Geçenlerde kitaplarımın sayfaları arasında kaybolmuşken bir cümle takılmıştı aklıma. Neydi, neydi... A, evet, hatırladım: Mesnevi'den ve söylem Hz. Pir'e ait:

"Çamaşırı önce kuru iken ıslatırlar sonra tekrar kuruturlar. Madem tekrar kurutacaklar niye ıslatıyorlar? Çünkü başka türlü temizlenmez. Sen nasıl temizleneceksin hep alkışlanır ve el üstünde tutulursan, "diyor.

Bu yüzden olabildiğince severim üstümün başımın kirlenmesini. Yanlış anlamayın bir o kadar titiz ve temizimdir ama aklanmak, paklanmak hoş ve yenilenme duygusu bir o kadar mutluluk verici. İçime işlemedikten sonra o kir, pas ve çamur varsın kirleneyim varsın ıslanayım.

Esefle kınıyorum kendimi belki de suçluyorum.

Belirsiz ve korunaksız bir dünyanın son neferiyim.

İhtimaller, yansımalar ve sayısız yanılsama.

An devrik, gün devrik, zaman bitimsiz görünüp eğleniyor bizlerle.

Sonsuz gibi geliyor çoğumuza hayat ya da hiç ölmeyecekmişiz gibi eşeliyoruz toprağı bilmeden kendi mezarımızı kazdığımızı.

Tadı mı yoktur hayatın ne yoksa tadı hala damağımda mı kaldı sevme dürtümün en az sevilme kadar.

Çok şey de istemiyorum diğer yandan. İzahatı mümkün değil ve alıştım çekim gücüne o bağnaz

yalnızlığın. En azından başım rahat ve kaplumbağa kabuğumda yaşayıp gidiyorum. Her ne kadar onu bile çok görseler.

Bazen umutları gömüyoruz en derine bazen acıları bazen insani vasıflarımızı. Kanaat etmek yetmiyor çoğumuza.

Mademki beş vakit namaz kılıyoruz biz müminler kim aksini iddia edebilir ki. Her namaz, her dua ve alınan o namaz abdesti. Tıpkı annemi her namaz kılışında görüp, huşuya bürünmem gibi asil ve rahatlatıcı bir duygu. O dua ederken ben de eşlik ediyorum içimden.

Üç dört yaşlarındaydım. O zamanlar evimizin her odasında soba kuruluydu. Annem tüm gün sobalar sönmessin diye koşturup dururdu. Biz keyfini sürerken kadın helak olurdu. Hele ki gece olup yatağıma yattım mı gün boyu olanları düşünürdüm, yaptığım o yaramazlıkları aynı bu gün yaptığım gibi. Gerçi yaramazlık yapalı uzun zaman oldu ama en azından günün muhasebesini yapmadan dalamam uykuya. Uyku tutmadı mı kafamda hikâyeler yazarım tıpkı çocukluğumda bana eşlik eden hayali arkadaşlarım gibi.

Yine eşlik eden çok şey var: İyisi ile kötüsü. Ayırım yapmam gerekirse hepsini ayrı kefeye koyuyorum. Kötülöklere bile şükredebiliyorsam hep derim: "Vardır bir hikmeti." Yoksa nasıl aklanırım kirlenmezsem.

Vicdan muhasebesi yapmam gerekirse, itiraf etmeliyim ki seviyorum halen koruyup kolladıklarımı. Ne zaman ki canımı sıkın bir şeyler olsa sadece kızıp öfkeleniyorum ama bir anda yanıp sönmüyor öfkem. Kaç kere nefret etmeyi denedim ve ne yazık ki nefreti barındırma yetim yok henüz. Nefretin sevginin en büyük düşmanı olduğunu anladığım o ilk günden beri olumsuz hiçbir duygu barındırmıyorum içimde. Sadece muhalif kimliklere karşı geliştirdiğim tarafsız ve ölü duygularıyla bir o kadar besleniyorum acılarımdan. Ayrıca şükran da borçluyum tüm muhalif güçlere. Sayelerinde inancım kuvvetlenip ket vurulan ne varsa daha da sarılıyorum ve dört elle kavrayıp hayatı Allah'a şükrediyorum.

Bugünle sınırlı değil ki ömürler. Tüm eksiler kayıt altında ve ne yazık ki doğruları da götürüyor yapılan o yanlışlar.

Yağmur dindi. Gökkuşağına yakalandım yine. Altından geçmek istiyorum ve dilek tutmak. Tutar mı dileklerim gibi bir kaygı da taşımadığıma göre terk etmişim ihtirasları. Mecburum ve bilmeksizin sıyrılmışım. Ne zoruma... Ne zorunuza, gibi bir soru yöneltmeyi ise çoktan bıraktım. Sadece kendimden mükellefim bunun için haricimde yapılanlar görüş alanıma girmiyor artık.

Acılardan beslenmek de benim huyum. En azından mutluluğun kıymetini öğrendim ve ufak şeyler besliyor ruhumu. Bir o kadar açık gönül gözüm.

Ahenk ve düzen zaten çoktan ayarını yitirmiş.

İçsel dünyalar ne kadar řeffafsa bir o kadar da deęerli bir koz.

İyi geldi yine yağmurda ıslanmak. Kim bilir ne zaman yağar yine? şimdilik güneşin tadını çıkarayım. Ve olabildiğince hayatın...